(המשך מעמוד 9)

דנטית סתק־קלפי, אשר בו היו שמות חברי מפא״י מסומנים בעיגול.

שגיאות מקריות. כאשר תבעו נציגי כל המפלגות לבטל את הבחירות, התגוננו נציגי מפא״י בטענה כי כל השגיאות והטעויות אירעו באורח מקרי. ליגלג עקיבא נוף, נציג חירות: „מעניין שתמיד המקריות פועלת לטובת מפא״י.״

רק כשנציגי חרות ומפ״ם איימו לפנות לבית משפט אזרחי בבקשה לביטול הבחירות, הודיעה מפא״י על נכונותה לביטול הבחירות ועריכת בחירות חדשות.

השאלה היחידה שעמדה בפני מארגני הבחירות החדשות: היסכים ציבור הסטודנטים האדיש להטריח עצמו שוב לקלפיות?

עתונות

יש דין ויש דיין

„הו — הוך, הוך, הוך! איך אהבתי אותו, איך. בחיי. אהבתי אותו כמו את עצמי. כמו אבא הייתי לו, אינעל אבינו! איך אהב זה אנשים, אידו! איך עשה הכל בשבילהם! בחיי, עשה. איך דיבר תמיד יפה על אחרים! איך צחקו כשדיבר יפה על אחרים! ואיך היה צנוע, המנוול הזה. על עצמו דיבר רק במצב־חרום. ותמיד טובות. לא כמו אחרים!״ (מתוך הספדו של דן בן־אמוץ על עצמו, בשלושה בסירה אחת.)

השבוע הספידו חברי מערכת מעריב את דן בן־אמוץ בשיחות פרטיות, שהיו רחוקות מלהיות הומוריסטיות. מאז עבר דן הצעיר (34) ומובב־החיים מדבר־שבוע למעריב, בינואר 1956, לא היו הליפותיו אי־פעם פחות

דן בן־אמוץ (פורים 1957)
מה נשמע במה נשמע?

צחיקות בעיני העורכים המרצינים של הרון הסנסציוני־לשעבר, המבקש עתה להת סולידי.

לא היתה זאת פרשה פנימית. כי השבוע ולל בן־אמוץ סנסציה עתונאית.

בנו של אלוף זומפה. לפני כחודש רא בן־אמוץ בעתון על ספרה החדש של ול דיין, פנים חדשות במראה. „כדאי לרכוש ת הספר לפרסום במעריב!״ אמר בשיחה ם שלום רוזנפלד, חברו לצוות שלושה ב־רה אחת.

„זה רעיון טוב!״ השיב רוזנפלד. בן־אמוץ ו יכול היה לדעת כי באותה שעה כבר זא רוזנפלד הערמומי בכיסו את החוזה זתום עם יעל דיין, אותו הסתיר כדי לאפ־ ר למעריב לנהל מסע־פרסומת מתוכנן ספוה של ידיעות רגילות.

כאשר הופיע ההמשך הראשון של ה־מן במעריב, עט עליו בן־אמוץ בציפור־ של הומוריסט המשחר לטרף. על־ידי ורות כמה מקחי־היסוד של יצירתה, יוות כמה סממנים אחרים, הצליח בך וץ לחבר פארודיה לא־מן־הגרועות.

הכותרת: „מראה חדש לפנים״. ההקדמה: וא היה בנו של אלוף בצה״ל... בנמל

נידה, בחופה הדרומי של אנגליה, הסתערו עליו לפתע זכרונות מימי התגייסותו... שממון המחנה הצבאי... טשטוש האינסטרוקציות... חיי־הצוותא עם 60 בנות עצבניות, רדופות־ערגה... והזיות לילות שמי־רה...״

קטע אופייני: „אט־אט למדתי להעריך את טישטוש הזהות. נבלעתי בתוך המון החיילות ובכל זאת הייתי שונה מכולן. התחלתי לתכנן לעצמי המצאות לחסכון זמן: ניקיתי ושמנתי את רובתי מבעוד שבוע. את שיני רחצתי מבעוד יום. על המזרון ציירתי שמי־כה וסדין, כך שבבוקר נראתה המיטה כאילו אך זה הוצעה לשם ביקורת. יום־יום חסכתי בדרך זו שעתיים, שאותן הייתי מבלה בשקם על תכנון המצאות לחסכון זמן.״

ובסוף: „היו דברים רבים שהגערות לא ידעו על המספר הזה ששמו גבריאל זומפה. הן לא ידעו, למשל, שאשתי היא רובה ואבי הוא — פצצה.״

את עיקר חציו שמר בן־אמוץ לחבר מערכת מעריב, שמואל שניצר, שתירגם את הטכסט האנגלי הפשוט של יעל לעברית קלאסית, הגדושה מלים של מילון. רשם בן־אמוץ מתחת ליצירתו: „עברית: שין שיק.״

ישיבה על ענף. ביום הראשון בשבוע שעבר שלח בן־אמוץ את החומר למערכת, כדרכו בכל יום ראשון בשבוע. ביום השני צילצל לשניצר, עורך מוסף השבת, לשאול אם הכל בסדר. שניצר, שנפגע עד היסוד, הודיע קצרות שלא ידפיס את הרשימה.

באותו רגע עלתה בלבו של בן־אמוץ מחשבה נוראה: מה יקרה אם שניצר יזרוק את כתב־היד, ממנו לא נשאר לו העתק? כדי להציל את יצירתו למען הנצח, מיהר בן־אמוץ הירושלמי לתל־אביב. שוב זכה להספת מוסר מפי שניצר: „אתה מנסר את הענף שעליו אתה יושב!״

דרך־המחשבה של שניצר היתה פשוטה.

מערב משלם ליעל דיין 100 ל״י עבור כל המשך של הסיפור, השקיע כספים נוספים בפרסומת ובמימון נסיעתו של שלום רוזנפלד ללונדון, שם החתים את יעל על החוזה. פירסום פארודיה, כך סבר משום־מה, יהרוס השקעה זו.

התלונן בן־אמוץ: „מה ההבדל בין עתון מפלגתי, שאי־אפשר לכתוב בו מילה הפוגעת במפלגה, לבין עתון שאינו נותן לכתוב מילה נגד מפעל שהעתון קשור בו? מחר יגידו שאסור לכתוב נגד אנשים הנותנים מודעות לעתון!״

המקום הכי מכאיב. בן־אמוץ פנה לרוזנפלד, הממלא את מקומו של העורך הנעדר. הויכוח היה חריף ותמציתי. „אדפיס את הרשימה במקום שזה הכי יכאיב לכם!״ איים בן־אמוץ.

„המקום שזה הכי יכאיב לנו זה מעריב!״ טען אחר־כך רוזנפלד, שלא השאיר שום ספק כי פרסום הרשימה במקום אחר יגרוד אחריו את פיטורי בן־אמוץ.

עוד באותו יום טילפן בן־אמוץ לנוח מוזס, בעל ידיעות אחרונות. מוזס לא החמיץ את ההזדמנות להנחית מכה כפולה על יריבי משפחתו, רכש מיד את הרשימה.

כאשר הופיעה הרשימה במוסף השבת של ידיעות אחרונות, אחרי הודעה מוקדמת יום לפני כן, הוכח כי ההשקעה היתה כדאית. בן־אמוץ הפך לשיחת היום. השאלה הכללית: מה יהיה הלאה?

בן־אמוץ לא חלם להתפטר ממעריב. טען הוא: ההסדר שנקבע בשעתו בינו לבין ד״ר עזריאל קרליבך השאיר לו את הזכות להדפיס בכל מקום אחר רשימה הנפסלת לפרסום במעריב. אם לא השתמש עד כה בזכות זו, הרי זה מפני שרק במקרה יחיד אחד נפסלה רשימה שלו. המקרה: רשימה נגד הדתיים בענין הבריכה הירושלמית. דן עצמו ויתר עליה, אחרי ששוכנע כי היא מסיתה למעשי אלימות נגד הדתיים.

אולם לאנשי מעריב לא היה שום חשק לפטר את בן־אמוץ ולשלם לו פיצויים עבור שלוש שנים. טענו הם: פרסום הרשימה בעתון המתחרה נשא בחובו התפטרות אוטומטית. בן־אמוץ, שלא הסכים לדעה זו, הודיע בתמימות שישלח למעריב רשימה חדשה, במועד הקבוע, כרגיל.

הגיבורים עייפים. בניגוד להשערות, טען בן־אמוץ שאינו מתכונן להעביר את מדורו לידיעות אחרונות, או לכל עתון אחר. הודיע הוא השבוע ליושבי כסית: הוא עייף מכתיבה, מתכונן להפסיק לשנה לפחות, להקדיש את מאמציו להוצאת רשימותיו הישנות בצורת ספרים, ולהקמת מועדון־לילה במלון דן התל־אביבי.

דרכי חיים

גובה המס

מיכה צדוק היה לתושבי כפר סלמה, מה שביגי, אשכול, חיים כהן ונחמיאס היו לאזרחי ישראל — הסמכות העליונה. היכר לה לחוקק חוקים, ליזום משפטים, להטיל קנסות ואף להעזר בכח הזרוע כדי שהצדק (הפרטי) יבוא על סיפוקו. בקיצור: הוא היה הבריון של הכפר.

ככל בריון דומה מצא גם צדוק את פרנסתו בגביית מיסים מתושבי הכפר והטלת היטלים נוספים על חלק מהם, כשלא הצליח לאזן את תקציבו. אולם כגובה־מיסים מנוסה ידע תמיד להבדיל בין ידידים מקורבים, עליהם פרש את חסותו, ובין תושבים סתם.

זו היתה הסיבה שהגיעה את חיים לוי, אחד ממכריו ותושב סלמה, לארח לו לחברה באחד מערבי הסתיו האחרונים, בבית הקפה של הכפר. מאחר שנמנה על חוג ידידיו, לא חשש לוי מכל מס או היטל.

זו גם היתה טעותו של לוי. הוא לא ידע כי תקציב רופף עלול לערער אפילו ידידות יציבה. מיד כשראה אותו צדוק, פסק: „20 לירות קנס.״ ליתר תוקף החרים את פנקס הכיס שנשא לוי בידו.

מונופולין של גבייה. למחרת ציפתה לצדוק הפתעה. לוי, הידיד המאוכזב, שלמד את משמעות חוקי־היחיד של צדוק על בשרו, קרא לשומרי החוק הכללי. המשטרה שמה מארב לצדוק, תפסה אותו בקלקלתו — סופר את דמי הקנס.

השבוע ניסה צדוק לטעון בבית המשפט כי הכל לא היה אלא הלצה, ואת הכסף לקח כהלוואה על מנת להחזיר. אולם השופט התל־אביבי, אליהו מני, חשב אחרת. לפחות במשך ששת החודשים הבאים יהיו שליחי אשכול גובי המס היחידים בכפר סלמה.

תזכיר

ביג״י מכחיש שוב

שנאת בן־גוריון־חושי עמדה השבוע שוב במרכזו של ויכוח. לפני ארבע שנים גילה העולם הזה (926), בין השאר, כי: „בפגישה בחיפה לאחר שיחרור העיר, בה נוכח גם חושי, אמר בן־גוריון, בהצביעו על חושי: ,אתה לא תעלה כאן, כל עוד אני חי! אני אדאג שאתה תרד למקום שאתה ראוי לו!״ בחודש האחרון חזר שבתי טבת על פרטי פגישה זו, קבע, בהסתמכו על מקורות מפא״יים ומפי עד־ראיה, כי ביגי׳ נמנע באופן הפגנתי מללחוץ את ידו של חושי באותו מאורע. השבוע כתב ביגי׳ מכתב חריף נגד טבת, קבע כי „דברים אלה — ולא רק אלה — הם בדותה ללא שחר... בדותה אחיילית״ . . . **מינוי ועדת־חקירה** בחיפה, כהצעת האופוזיציה הימנית, נדחה ברוב קולות הקואליציה העירונית, (מפא״י, מפ״ם, אחדות־העבודה והדתיים) אחרי שאבא חושי הודיע: „כשם שלא הגבתי על דברי הבלע של חפולם חזח ושכירי־העט שלו, כן לא אגיב על דברי חארץ חזח על שכירי־העט שלו וסוחריהם״ . . . **פרשת ד״ר שלום** (חעולם הזה 1027), חוסלה השבוע רשמית. הבית שהעניק רופא־העיניים הקנאי לאשתו הבלונדית, חולק בפקודת שופט־השלום בין שני בעלי־הריב, ואילו ד״ר שלום עצמו נכנס לבית הסוהר במעשיהו כדי לרצות פסק־דין דחוי של מאסר ארבעה חודשים.

המאהב

רב־סמל חיל האויר מאיר ראובן (25), מוכן לספר על כל פרשת יחסיו עם אביגיל, ובלבד שלא יחשדו בו שהוא עצמו ביצע את הפשע. „רק לא יזעתי איך לספר על כך לאשתי,״ כך הסביר את שתיקתו כל זמן החקירה.

לו רק יכולתי להחזיר את הגלגל אחורנית. הלואי שלא הייתי מכיר בכלל את אביגייל סלומון. הכרתי אותה מכיון שהיא קרובת משפחה שלנו, בת דוד של אשתי רבקה. שנה אחרי שעליתי ארצה הלכתי לקיבוץ גבעת ברנר. משפחת סלומון הגיעה אחרי ב־1953. לא הכרתי אותם יותר משהכרתי את יתר עולי הודו שבקיבוץ. אז גם הגיעה רבקה לגבעת ברנר יחד עם אחיה. הכרתי אותה שם ונישאנו ב־1954.

הורי הגיעו גם הם לקיבוץ וכולנו יחד עזבנו את המקום שנה לאחר מכן, עברנו לגור בבאר שבע. אני התגייסתי בחזרה לצבא, לאחר ששנה קודם לכן סיימתי את שרות החובה. מקום שירותי היה לא רחוק מהקיבוץ. אשתי גרה יחד עם הורי בנגב. אני הייתי בא ללון לעיתים קרובות אצל משפחת סלומון בגבעת ברנר. למעשה הייתי בא לשם בכל ערב שהיה לי חופש. גבעת ברנר היתה יותר קרובה מבאר שבע.

את הדירה בת שני החדרים בשיכון צבאי הקבע בצריפין, קיבלתי רק בסוף שנת 1956, ואז כבר לא יכולתי לבקר בקיבוץ לעיתים כל כך קרובות.

כל אותו זמן לא היה ביני ובין אביגיל שום דבר מלבד ידידות רגילה שבין שני אנשים יוצאי אותה ארץ. הענין התחיל להיות רציני באחת השבתות לפני כשנה.

אשתי ואני ובננו הקטן, עזרא בן השלוש, ביקרנו אצל משפחת סלומון. באנו לשם ב־ליל ששי, וכשסידרו לנו את הלינה, יצא כך שאני ישנתי בדירה של ציון ואביגיל ואילו אשתי רבקה ישנה בדירתה של רחל, אחותו של ציון. חוץ מאתנו היו שם גם אבא של רבקה וחבר שלנו שהצטרף לביקור. כאשר שכבו כולם לישון, הבחנתי לאורה של המנורה שנשארה דולקת על הקיר ליד מיטת אביגיל וציון, שאביגיל מתבוננת בי ללא הרף. הסתכלתי בה גם אני אבל לא דיברנו אף מילה אחת, מפני שחששנו להעיר את יתר האנשים שהיו איתנו בחדר. ככה זה נמשך עד שתיים אחר חצות.

אז ציון התעורר וכיבה את המנורה. נרדמנו כולם. הרגשתי כבר אז שאביגיל משתוקקת אלי, אבל לא ידעתי בדיוק מה לעשות, מפני שהנסיון שלי בכל הדברים האלה היה מועט מאד. עד שנישאתי לרבקה כמעט שלא הכרתי בחורות בכלל, ובטח שלא היו לי יחסים קרובים עם בחורה. אחרי זה, באחת השבתות, ביקרה אביגיל אצלנו בבית בצריפין. רבקה לא הרגישה טוב ושכבה במיטה. לאביגיל זאת היתה הזדמנות מצוינת להיות אתי ביחידות.

אכלנו שנינו את ארוחת הצהריים במטבח. פתאום, כשאכלנו את העוף, אמרה לי אביגיל שבצלחת שלה מצאה את עצם המזל של התרנגולת. היא אמרה לי לבוא לשבת לצידה ולשבור יחד את העצם. היא הצליחה לשבור את העצם ואמרה לי שחשבה באותו רגע אם היא תשיג אותי אי פעם. היא בקשה ממני לשוב אליהם לגבעת ברנר.

באתי לשם איך שיכולתי. ציון יצא לעבוד במאפיה בשש בבוקר. אביגיל היתה צריכה להתחיל לעבוד בשש וחצי. מיד שנסגרה

---

* כפי שניבא העולם הזה בשבוע שעבר, ארו את המאבק בין שני הצהרונים מס־ לסיפורה של יעל דיין.